

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ᾗ 1 Ἰουλίου Ἑσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ «Ἀναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου Ἰδρύς Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.
--	---	--

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πλάναί τῆς κ. Παρρέν περὶ τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ γυναικός. —
Ἡ ἔκδοσις τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Συλλό-
γου τῆς «Ἀναπλάσεως». — Ἡ Συνοδικὴ ἀποκρίσις τῆς ὑπὸ τῶν
βιβλικῶν ἐταιρειῶν μεταφράσεως τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. — Ἀπό-
σπασμα ἐγκυκλίου τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος
πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας
καὶ Ἐπισκόπους. — Ποιοὶ οἱ φίλοι τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ γένους. —
Ἡ πραγματικὴ ζωὴ, ὑπὸ Κροσταλλίας Δασκαλοπούλου. — Ἰερί-
ρετον μέτρον τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. — Βιβλιοκρισίαι.

ΠΛΑΝΑΙ ΤΗΣ Κ^ς ΠΑΡΡΕΝ ΠΕΡΙ ΑΓ. ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Τίποτε δὲν γνωρίζω ἀδεξιώτερον καὶ ἀτυχέστερον ἀπὸ
τὸ νὰ συνηγορῇ τις ὑπὲρ μιᾶς ὑποθέσεως κατὰ τρόπον
ἐξευτελίζοντα καὶ καταστρέφοντα αὐτήν. Καὶ εἰς τὴν
ἀτυχίαν ταύτην καὶ τὴν ἀδεξιότητα ἐνέπεσεν ἐκ πλάνης
ἀσυγγνώστου καὶ ἀξιοθρηνήτου ἡ ἀξιότιμος συντάκτρια
τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ὑπὲρ τίνος λέγει ὅτι ἀγωνίζεται; Ὑπὲρ τῆς γυναικός.
Καὶ ἐν τούτοις τὸ γυναικεῖον φύλον δὲν ἔσχεν ἔχθρὸν κιν-
δυνωδέστερον αὐτῆς. Ἀφ' ἐνός διὰ τὴν ψευδῆ, τὴν πλημ-
μελῆ, τὴν τερατώδη ἐποψίν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐν πολλοῖς
παρουσιάζει τὸ γυναικεῖον ζήτημα· καὶ ἀφ' ἐτέρου, διὰ τὸ
ὅτι ἡ μέθοδος τῆς ὑπὲρ τῆς γυναικός συνηγορίας τῆς γίνεται
διὰ τῆς διαβολῆς τῆς ἱερᾶς ἐκείνης Βίβλου, ἐξ ἧς ἡ γυνὴ
ἀρύεται τὰ σπουδαιότερα ὅπλα τοῦ θείου ὕψους τῆς φύσεως
καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς, καὶ τῆς μετὰ τοῦ ἀνδρός ἀρρήκτου
αὐτῆς ἐνότητος διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης.

Ἄλλοτε ἡ κ. Παρρέν ἐθεώρησεν, ὅτι ἡ Παλαιὰ Γραφὴ
κατεξηντέλισε τὴν γυναῖκα παραστήσασα τὸν Θεὸν λέ-
γοντα πρὸς τοὺς πρωτοπλάστους· ἀυξάνεσθε καὶ πληθύ-

νεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς». Ἐκ
τοῦ δειγματος αὐτοῦ δύνασαι νὰ ἔχῃς, ἀναγνώστα,
ὅλην τὴν σοφρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ συντάσσουσα τὴν
«Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» ἀντιλαμβάνεται τὰ ἀφο-
ρώντα τὴν Γραφὴν καὶ τὴν γυναῖκα. Τό : «αὐξάνεσθε καὶ
πληθύνεσθε» μὴ τάχα ἐλέγχῃ μόνον πρὸς τὴν Εὐάν ;
Ἐλέγχῃ καὶ πρὸς τὸν Ἀδάμ. Ἐὰν λοιπὸν τὸ πρόσταγμα
τοῦτο ἀπετέλει προσβολὴν τῆς γυναικός, δὲν θ' ἀπετέλει
προσβολὴν καὶ τοῦ ἀνδρός ; Ἀφήνω τώρα τὸ γελιοῦν τῆς
ιδέας, ὅτι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρὸς τεκνοποιεῖν καὶ ἐπέ-
κτασιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπὶ τῆς γῆς δύναται ν'
ἀποτελῇ ἐξευτελισμὸν τῆς γυναικός. Ἡ κ. Παρρέν, φαίνε-
ται, ὅτι ἔχει ὅλας τὰς ιδίας τῆς εὐλογίας διὰ τὰς στει-
ρας· ἀλλὰ λησμονεῖ, ὅτι στειρώσει τῆς Εὐδας ὅα ἦτο ἐκλειψίς
ἐντελής τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, οἱ δὲ πρὸς τεκνοποιεῖν
πόθοι ὅλων τῶν στειρῶν, ἐκτός μιᾶς, ἀποδεικνύουσι πόσον
εἶνε προσφιλὴς εἰς ὑγιᾶς λειτουργοῦσα καρδίᾳ ἡ εὐλογία
τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀπόκτησιν τέκνων καὶ αὐξήσιν τῆς ἀνθρω-
πότητος διὰ τῶν καρποφόρων καὶ γονίμων γάμων.

Ἐφ' ὅμιλλᾳ κατὰ τὴν σπουδαιότητα εἶνε τὰ νεωστὶ ἐν
τῇ «Ἐστίᾳ» γραφέντα ὑπὸ τῆς κ. Παρρέν κατὰ τῆς Πα-
λαιᾶς Γραφῆς, ἡ τῆς ἱβραϊκῆς παραδόσεως, ὡς τὴν ἀπο-
καλεῖ, διὰ τὴν δῆθεν ὑπ' αὐτῆς προκληθεῖσαν ἀνέκαθεν
ταπεινώσιν καὶ ἐξασθένησιν τοῦ γυναικείου φύλου ! «Ἡ
Εὐα, ἀνακράζει μετ' ἀγανακτήσεως, ἡ Εὐα ἡμάρτυσεν, ἡ
Εὐα ἡπατήθη, ἡ Εὐα ἀπεπλάνησε τὸν ἄνδρα ! Εἰς τὴν
ιδέαν αὐτὴν δὲν ἐπιτρέπεται καμμία συζήτησις. Μάτην ὁ
Χριστὸς ἐβροντοφώνησε τὸ «οὐκ ἐν ἄρσεν» οὐδὲ θῆλυ»,
μάτην ἀπηξίωσε νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὴν παράδοσιν αὐτὴν τὴν
ἄδικον, μάτην ἐγεννήθη ἀπὸ γυναῖκα, ἀν καὶ Θεός, καὶ
μὲ γυναικᾶς συναναστρέφετο κατὰ προτίμησιν, καὶ εἰς γυ-
ναϊκᾶς ἔκαμε τὴν πρώτην τοῦ ἐμφάνισιν μετὰ τὴν ἀπὸ
τοῦς νεκροῦς ἀνάστασίν του. Ὅλα αὐτὰ εἶνε τίποτε, δὲν
ἔχουν καμμίαν ἀξίαν καὶ καμμίαν δύναμιν ἀπέναντι τοῦ
κύριου τῶν αἰώνων, ὅπῃ τῶν ὁποίων ὕψωσε τοὺς ἀπορθη-
τους προμαχῶνάς τῆς ἡ ιδέα τῆς ἁμαρτίας τῆς πρώτης
γυναικός. Καὶ εἰς τὴν ιδέαν αὐτὴν τὴν ἄδικον, τὴν ἀνή-

λεῖ, τὴν δολοφονικὴν δρεῖλεται ἡ προκατάληψις περὶ τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικός, δρεῖλεται ἡ ταπεινότης καὶ ἡ ἐξασθένεις τοῦ γυναικείου φύλου εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιοτάτην περίοδον τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἱστορικῆς γνωστῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος».

Ἀναγινώσκοντες τὰ ἀνωτέρω, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀποκρούσωμεν ἰδέαν τινά, ἥτις αὐθόρμητος μᾶς ἦλθεν· ὅτι δηλαδὴ τοῦ λοιποῦ, πρὸς παράστασιν πληθύος μεγάλης, δὲν εἰνέ τις πλέον ἡναγκασμένος νὰ λέγῃ αὖς τὰ ἄσπρα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ, «ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης». Διότι δύναται καταλλήλοτερον καὶ παραστατικώτερον νὰ ἀναφύεται εἰς τὰς ἀπειραριθμούς πλάνας καὶ ἀνακριθείας τῆς συντακτικῆς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυρίων».

Εἰς ἐνδείξιν τῆς φιλαληθείας τῆς κ. Παρρέν θὰ ἤρκει μόνον τὸ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῆς, ὅτι δῆθεν ὁ Χριστὸς ἀμὲ γυναικας συναναστρέφετο κατὰ προτίμησιν». Βεβαίως ὁ Κύριος ἡμῶν συναναστρέφετο καὶ πρὸς γυναῖκας, καὶ γυναῖκας πολλὰ τοῦ τὸν ἡκολούθουν διακονοῦσαι εἰς τὴν διατροφήν αὐτοῦ καὶ τῶν μαθητῶν του ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν (Λουκ. Η' 2. κ.). Ἀλλὰ τὸ «κατὰ προτίμησιν» ἐκεῖνο τῆς κ. Παρρέν εἶνε φαντασιόπληκτος αὐθαιρεσία στερουμένη παντὸς ἱστορικοῦ ἐρείσματος, τείνουσα δὲ νὰ παραστήσῃ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ῥενὰν τὸν Κύριον ἡμῶν ὡς λέοντα σαλονίου καὶ εἰδυλλιακὸν ἥρωα ἐνασμενίζοντα κατ' ἐξοχὴν εἰς γυναῖκας προσεγγίσεις καὶ εὐνοίας. Δὲ δεκά ἀπιστόλους ἐξέλεξεν ὁ Χριστὸς, καὶ ὅλοι ἦσαν ἄνδρες. Ἐβδόμηκοντα ἄλλους διώρισε κατόπιν βοηθούς τοῦ ἔργου του, καὶ αὗτοι ἐπίσης ὅλοι ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐξελέγησαν. Καὶ κατὰ τὸν μυστικὸν Δεῖπνον μόνον οἱ Δώδεκα μαθηταὶ παρευρίσκοντο, ἄνδρες πάντες. Καὶ πρὸς τοὺς μαθητάς του τοὺς ἑνδεκά, μετὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα, ἔδωκε, μέλλων νὰ ἀναληφθῇ, τὴν ἐντολὴν νὰ μαθητεύσωσι πάντα τὰ ἔθνη, χωρὶς νὰ ᾔνῃ ἐκεῖ παρούσα οὐδὲ σκιά γυναικός (Ματθ. ΚΗ' 16-20. Πράξ. Α' 2-11). Καὶ ἐν τούτοις ἡ κ. Παρρέν, ἀντὶ νὰ ἐξάρῃ ἀπλῶς τὴν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τελεσθεῖσαν θεῖαν ἀνύψωσιν τῆς γυναικός καὶ ἀποκατάστασιν αὐτῆς εἰς τὴν πρὸ τῆς πτώσεως τιμὴν τῆς, εἰς τὴν τυφλὴν κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, ἐπὶ τοῦ χάριτος εὐτυχῶς μόνον, καταδρομὴν τῆς, δὲν ἐδίστασε νὰ πλαστογραφῇ τὸν βίον τοῦ Χριστοῦ, παραστήσασα αὐτὸν ὡς κατὰ προτίμησιν συναναστρεφόμενον μὲ τὰς γυναῖκας!

Καὶ ἤδη ἂς ἐλθωμεν εἰς τὴν ἄλλην κατὰ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς καταγγελίαν, ὅτι δῆθεν αὕτη ἐπέβαλε τὴν ἄδικον, τὴν ἀνυλῆν, τὴν δολοφονικὴν ἰδέαν περὶ ἁμαρτίας τῆς Εὔας καὶ ἀποπλάνησός τοῦ ἀνδρός τῆς ὑπ' αὐτῆς, καὶ ὅτι εἰς τὴν Γραφικὴν ταύτην παράδοσιν, τὴν ὅποιαν ἀπηξίωσε ν' ἀναφέρῃ ὁ Χριστὸς, ὡς δὲ ἄλλοτε εἶπεν, ἐπίτηδες κατεσκευάσαν οἱ ἄνδρες, δρεῖλεται ἡ ἀνέκαθεν ταπεινότης καὶ ἐξασθένεις τοῦ γυναικείου φύλου!

Καὶ πρῶτον ἂς ἐξετάσωμεν, ἂν ὁ Χριστὸς κυρώνῃ ἡ

ἀποκρούῃ τὴν περὶ ἁμαρτίας τῆς Εὔας διήγησιν τῆς Γραφῆς.

Βεβαίως ὁ Χριστὸς εἰδικῶς δὲν ἀνέφερε τι περὶ τῆς Εὔας καὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῆς. Ἀνεγνώρισεν ὅμως ὡς θεῖον καὶ ἀναμφισβήτητον κύριον τὴν Μωσαϊκὴν Γένεσιν, ὡρισμένης δὲ καὶ τὸ Κεφάλαιον αὐτῆς, ἐνθα γίνεταί ὁ περὶ Πρωτοπλάστων λόγος· «Οὐκ ἀνέγνωτε, λέγει, ὅτι ὁ ποιήσας ἅπ' ἀρχῆς ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς; Καὶ εἶπεν· Ἐνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν» (Ματθ. 19' 4. 5). Τὰ λόγια ταῦτα, ὡς εἰπομεν καὶ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1901, ἀναγινώσκονται εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον, στίχ. 24 τῆς Μωσαϊκῆς Γενέσεως· ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρίαν καὶ τὴν βεβαίωσιν αὐτῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐν τῷ Παράδεισῳ ἔνωσιν τῶν πρωτοπλάστων, ἀνεγνώρισε τὴν ὅλην περὶ αὐτῶν ἱστορικὴν ἀκριβεσίαν τῆς.

Δὲν εἶνε ἐπομένως δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐθεώρει ψευδῇ καὶ ἀνυπόστατον τὴν περὶ τῆς ἁμαρτίας τῆς Εὔας διήγησιν τῆς Γενέσεως, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐπεκαλέσθη τὸ κύριον τοῦ βιβλίου τούτου, καὶ τὸ περιέδωκε καὶ τὸ ὠχύρωσε μὲ ὅλον τὸν ἄσιστον ὄγκον τῆς ἱδικῆς του ἀναγνωρίσεως. Καὶ ἐπειδὴ ἡ περὶ Εὔας ἱερὰ παράδοσις ἐπιστεύετο καὶ ὅλον τὸν Ἰουδαϊκὸν κόσμον, ὡς θεὸς δὲ ἐγνώριζεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι καὶ ὁλόκληρος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ἐμελλε ν' ἀποδεχθῇ αὐτήν, ἐὰν αὐτὸς τὴν ἐθεώρει ψευδῇ καὶ ἄδικον καὶ δολοφονικὴν, ἔπρεπε νὰ ἐξάπαντος νὰ τὴν διαψεύσῃ καὶ νὰ τὴν ἀποκρούσῃ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον διόλου δὲν ἐπραξε· καὶ διότι δὲν τὸ ἐπραξε, ἔπεται, ὅτι τὴν παράδοσιν αὐτὴν ἐθεώρει ἱστορικῶς ἀκριβῆ. Ἡ δὲ κ. Παρρέν, καταγγέλλουσα τὴν περὶ ἁμαρτίας τῆς Εὔας Γραφικὴν διήγησιν ὡς ἄδικον, ἀνυλῆν καὶ δολοφονικὴν, δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἐπιρρίπτει συνεισὸν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν διότι ἀληθῶς θὰ ἦτο συνένοχος καὶ οὗτος, ἐὰν πράγματι ἀληθὺς ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ Γένεσις ἐκύρωσε μίαν παράδοσιν τῶσον ἐγκληματικὴν, ὅς δὲ Χριστὸς, ἀντὶ ν' ἀποκηρύξῃ βίβλον, ἥτις τόσα προεκάλεισεν, ἅπ' ἐναντίας ἐπεκαλέσθη τὸ κύριον τῆς ὑπὲρ τῶν ἱδικῶν του λόγων καὶ τῇ προσέδωκεν οὕτω ὅλην τὴν ἐκ τοῦ θεικοῦ Τοῦ προσώπου αὐθεντίαν. Ἡ κ. Παρρέν βεβαίως δὲν ἐννοεῖ ὅτι οἱ λόγοι τῆς φέρουσιν εἰς τοιαύτην ἀσεβῆ κατηγορίαν κατὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν· ἀλλ' ἀκριβῶς διότι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐννοῇ τὰς συνεπείας τῶν λόγων τῆς, ἀναμειγνυμένη εἰς Γραφικὰ ζητήματα ξένα πρὸς τὰς κλίσεις καὶ τὰς ἐνασχολήσεις τῆς, ὥφειλε νὰ μὴ τὰ ἀνακινῇ μετὰ τόσης σπουδῆς καὶ τόλμης, καὶ νὰ εὐλαβῆται περισσώτερον ἱερὰν βίβλον, τὴν ὅποιαν ὑλάσθηται αὐτὸς ὁ Σωτὴρ μας, καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ἀγία του Ἐκκλησία, μετὰ τόσων ὑπερέχων αὐτῆς πνευμάτων, καὶ σύμπαντος τοῦ κόσμου, ὅστις ἀπὸ 20 αἰῶνων πρωταγωνιστεῖ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀλλ' ἡ κ. Παρρέν δὲν προσκροεῖ μόνον εἰς τὴν Γραφήν, τὸν Μωσῆ, τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Σωτῆρα Ἰησοῦν.

Χριστόν· ἀνεξαρτήτως πάσης αὐτῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν θρησκείαν, ἀπλῶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως λογικῆς, κριτικῆς καὶ ἐρμηνευτικῆς, περιπίπτει εἰς γνώμας ἐσφαλμένας καὶ συμπεράσματα ἄτοπα, τὰ δὲ πλημμελήματα τῆς διαγωγῆς τῆς καταλογίζει εἰς ἐγκλήματα τῆς ἱερᾶς παραδόσεως. Καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε πρόχειρος.

Ἡ Γραφὴ λέγει, ὅτι ἡ Εὔα ἡμάρτησεν ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, ἡ δὲ γυνὴ ἔπειτα παρέσυρε τὸν ἄνδρα. Τὴν διήγησιν αὐτὴν ἡ κ. Παρρέν θεωρεῖ πονηρὴν ἀνδρικήν κατασκευάσμα, ἄδικον δὲ, ἀνυλῆν, δολοφονικὴν, διότι εἰς αὐτήν, λέγει, «δρεῖλεται ἡ προκατάληψις περὶ τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικός, δρεῖλεται ἡ ταπεινότης καὶ ἐξασθένεις τοῦ γυναικείου φύλου εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιοτάτην περίοδον τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἱστορικῆς γνωστῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος».

Τὸ πλημμελὲς τοιαύτης κρίσεως εὐκόλον εἶνε πᾶς τις νὰ κατανοήσῃ. Διότι, ἐὰν ἡ διήγησις τῆς Γραφῆς ἐδίδεν ἀφορμὴν εἰς ἔγερσιν παραπόνων ἐπὶ διαβολῇ διὰ πνευματικὴν ἀδυναμίαν, τὰ παράπονα ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῶσιν ὄχι ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Ἡ Εὔα ἡπατήθη ἀπὸ τὸν Διάβολον· λυπηρὸν τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ μία γυνὴ, θέλουσα νὰ περιπῶσῃ συντρίμματά τινα τῆς εὐφύας τῆς, θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡπατήθη μὲν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Διάβολον, πρὸς τὴν πακουργίαν τοῦ ὁποίου δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ ἡ ἱδική της· ἐνθ' ἡμεῖς οἱ ἄνδρες τί ἔχομεν νὰ προσβάλωμεν διὰ τὴν ἀπάτην τοῦ πρώτου μας προγόνου; Αὐτὸς ἡπατήθη ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐδείξεν ἐπιτηδειότητα περισσοτέραν ἀπὸ τὴν ἱδικὴν του εὐφύαν, καὶ ἠδυνήθη νὰ τὸν παραπείσῃ καὶ νὰ τὸν παρασύρῃ. Εἶνε τοῦτο πρὸς τιμὴν τῆς ἱδικῆς μας νοημοσύνης καὶ εἰς βλάβην τῆς γυναικείας ἐξυπνάδας; Τὸν τίτλον καὶ τὸ παράδοξον τῆς κουταμάρας εἰς τὸν ἄνδρα μάλλον ἀποδίδει ἡ Γραφὴ, διότι αὐτὸν παρουσιάζει μὴ δυνήθοντα ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς προτροπὰς τῆς γυναικός του, ἥτις, διὰ τοῦτο, ὅτι τὸν παρέσυρεν, ἐπεδείχθη πλέον ἐπιτηδεῖα καὶ πλέον ἐξυπνὴ ἅπ' αὐτόν. Ποῖαν λοιπὸν κολακείαν κἀμνε εἰς ἡμᾶς ἡ Γραφὴ καὶ ποῖαν προνομιοῦχον θέσιν μᾶς δίδει ἡ περὶ ἁμαρτίας διήγησις τῆς λόγῳ εὐφύας, ὥστε νὰ δικαιολογῇται ἡ κ. Παρρέν ἀποφαινομένη, ὅτι ἡ περὶ ἁμαρτίας τῆς Εὔας ἰδέα ἐπέφερε τὴν προκατάληψιν περὶ φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικός; Ἡ γυνὴ παρεσύρθη ἀπὸ τὸν Διάβολον, ὁ δὲ ἄνθρωπος παρεσύρθη ἀπὸ τὴν γυναῖκα· τοῦτο δὲν εἶνε βέβαιον διόλου κολακευτικὸν διὰ τὴν ἀνδρικήν εὐφύαν· τὸ μόνον δὲ παρήγορον δι' ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶνε ὅτι ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι εὐρίσκονται γυναῖκες ὑποστηρίζουσαι τοιαύτας θέσεις καὶ παριστάσας, ὅτι ἡδίκηθη ἡ εὐφύα τοῦ φύλου τῶν ἐκείθεν, ὅθεν ἐξάγονται σαρκαστικώτερα βέλη κατὰ τῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος ἀντιπρόσωπος παρεσύρθη τόσον οἰκτρῶς ἀπὸ τὴν πρώτην ἀντιπρόσωπον τοῦ γυναικείου φύλου.

Κατὰ τὴν κ. Παρρέν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἴμεθα, οὕτινες

κατεσκευάσαμεν τὴν περὶ τῆς Εὔας καὶ τοῦ Ἀδάμ διήγησιν, διὰ νὰ παραστήσωμεν τὴν γυναῖκα ὡς κουτὴν καὶ ἄκριτον, ἔχουσαν ἀνάγκην τῆς ἱδικῆς μας κηδεμονίας! Ἀλλὰ καὶ ὁ ἡλιθιώτερος τῶν ἀνδρῶν θὰ ἦτο ἀρετὰ ἐξυπνος βέβαιον διὰ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τίποτε δὲν κερδίζει ἡ εὐφύα του μὲ διήγησιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἂν κρημνίζηται ἡ γυναικεῖα νοημοσύνη, ἡ ἀνδρική ὅμως βαρβαρόνεται, ἡ δὲ γυνή, ἂν καταγγέλληται ἀπὸ τὸν ἄνδρα ὡς κουτή, δύναται ὅμως νὰ τῷ εἴπῃ· «σὺ ὑπὲρξες κουτώτερός μου, διότι ἐγὼ μὲν παρεσύρθη ἀπὸ ἑνα διάβολον, σὺ δὲ παρεσύρθης ἀπὸ ἐμέ».

Καὶ ἐν τούτοις ἡ κ. Παρρέν εὐρίσκει, ὅτι ἡ περὶ ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων διήγησις τῆς Γραφῆς εἶνε τῶν ἐβραίων ἀνδρῶν ἐπινοήσις ἄδικος, ἀνυλῆς καὶ δολοφονικὴ διὰ τὴν γυναῖκα, καὶ ὅτι εἰς αὐτὴν δρεῖλεται ἡ προκατάληψις περὶ τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικός, καὶ ἡ ταπεινότης καὶ ἡ ἐξασθένεις τοῦ γυναικείου φύλου!

(ἔπεται τὸ τέλος).

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Ἐν μέσῳ τῆς διαπάλης, ἥτις ἐξηγέρθη περὶ τὰς ἀποελληνικὰς μεταφράσεις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, αἱ ἐφημερίδες πᾶσαι εὐλαβῶς ἀνέφεραν τὴν ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου γενομένην ἐκδοσὶν τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου μετὰ συντόμου ἐρμηνείας καὶ προσευχῶν. Παραδόξως ὅμως βουλευτὴς τις, μὴ εὐκαιρήσας, φαίνεται, ἐνεκὰ τῶν πολλῶν ἀσχυριῶν του νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον, οὐδὲ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγκυκλίους τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡμίλησε περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἀναπλάσεως» ὡς περὶ μεταφράσεως ἐγκριθείσης ὑπὸ μόνου τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρῶτον Κωνσταντινουπόλεως, Κωνσταντίνου τοῦ Β'. Πρὸς διαφώτισιν τοῦ κ. βουλευτοῦ καὶ διασκεδάσιν πάσης ἄλλης τοιαύτης πλάνης, παραθέτομεν κατωτέρω τὴν συστατικὴν ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν φέρουσαν καὶ τὰς υπογραφὰς τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὡς ἐξ αὐτῆς καταφαίνεται, τὸ ἔργον τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας χαρακτηρίζεται ὡς **ὀνύτομος ἐρμηνεία**, ὁ δὲ κ. βουλευτὴς θὰ ἐπείθετο ὁ ἴδιος περὶ τούτου, ἂν ἀνεγίνωσκε σελίδας τινὰς τοῦ ἔργου, ὅπου τρεῖς σειραὶ τοῦ πρωτοτύπου ἐρμηνεύονται διὰ ὀκτώ καὶ ἐννέα σειρῶν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος
Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ Οἴκου.
Πατριάρχης.

Ἀριθ. (Πρωτ. 1523
Διακτ. 899

Ἐρωτάτε Μητροπολίτα... ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος... ἐν
ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφε καὶ συλλειτουργεῖ τῆς
ἡμῶν Μεταρρύθμισης κύριε... χάρις εἴη τῇ αὐτῇ Ἐσφάτῃ
καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ. Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις «Συλλόγου
τῆς Ἀναπλάσεως» ἐξεδόθη ἄρτι ὁ πρῶτος τόμος τῆς
Καινῆς Διαθήκης ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὸ κατὰ Ματθαῖον
Ἅγιον Εὐαγγέλιον εἰς τὸ πρῶτότυπον κείμενον, εἰς ἐρ-
μηνείαν σύντακτον καὶ εἰς προσευχάς». Ὅπερ ὑπεβλήθη
τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ διακλήθεντος
Συλλόγου, ἐξαιτησάμενον δι' ἀναφορὰς ἄδειαν ἐλευθέρως
αὐτοῦ κυκλοφορεῖν ἐν τῷ κλίματι τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιο-
τάτου Ἀποστολικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου. Τοῦτου δὲ πα-
ραπεμφθέντος τῇ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν θεολογικῶν
βιβλίων ἀρμοδία Πατρ. Κεντρ. Ἐκκλησία. Ἐπιτροπὴ,
ὑπεβλήθη ἡμῖν ἡ σχετικὴ ἐκθεσις αὐτῆς. Συνωδῶ τοῖνυν
τῇ διαγνώμῃ τῆς Ἐπιτροπῆς, συνοδικῶς ἐγκρίθειν,
προαγγέμεθα δὴλον ποιῆσαι τοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς
ἀγίοις ἀρχιερεῦσι διὰ τῆς ἡμετέρας τῆς δε Πατριαρχικῆς
καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ θεολογικὸν
βιβλίον, ὅτε δὴ περιλαμβάνον τὸ ἱερὸν κατὰ Ματθαῖον
Εὐαγγέλιον, ἐν δὲ ταῖς Ἑρμηνείαις αὐτοῦ καὶ ταῖς προ-
σευχαῖς, μὴδὲν περιέχον τὸ ἀπᾶν ὅφ' οἰανδήποτε ἐποψί-
ν, ἔχει παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἄδειαν τῆς ἐλευθέρως κυ-
κλοφορίας καὶ χρήσεως ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς κλίματι· οὐ μόνον
δὲ, ἀλλὰ καὶ συνιστάται τοῖς εὐσεβεῖσι χριστιανοῖς
πρὸς ἀπόκτησιν, διὰ τὴν ἐκ τῆς μελέτης αὐτοῦ καὶ τῶν
ἐν αὐτῷ ὁρῶν ἐρμηνειῶν καὶ προσευχῶν προκύψουσιν ψυ-
χικὴν ὠφέλειαν τῶν πιστῶν. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ
ἄπειρον ἔλεος· εἴη μετὰ τῆς αὐτῆς Ἐσφάτης.

ἁγ. Μαρτίου θ'.

- † Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ
ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ο ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς
ἀδελφός.
† Ο ΔΕΡΚΩΝ ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς
ἀδελφός.
† Ο Ἀμασειᾶς ΑΝΘΙΜΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς
ἀδελφός.
† Ο Βεροῖας καὶ Ναούσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ
Θεῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ο Μαρωνείας ΙΩΑΚΕΙΜ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς
ἀδελφός.
† Ο Σιλλυρίας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπη-
τὸς ἀδελφός.
† Ο Σωζοαγαθονυπόλεως ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ
ἀγαπητὸς ἀδελφός.

- † Ο Χαλδαίος ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς
ἀδελφός.
† Ο Σερβίων καὶ Κοζάνης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ
Θεῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.
† Ο Ἐλευθεροφυλάκων ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγα-
πητὸς ἀδελφός.

Η ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΑΠΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν εἶδον εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον
τῆς «Ἀναπλάσεως» τὴν ἐγκύκλιον τῆς νῦν ἱερᾶς ἡμῶν
Συνόδου, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκρούεται, ἀποδοκιμάζεται
καὶ κατακρίνεται πᾶσα μετάφρασις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου
εἰς ἀπλούστερον ἰδιῶμα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Τῇ
ἐγκυκλίῳ ταύτῃ παρασταθεῖσης ὑπὸ τινων ἐφημερίδων
καὶ ἄλλων ὡς ἀνεπαρκῶς καὶ θαλάσσης, ἐζητήθη ὁ ἀφορισμὸς
μεταφράσεων καὶ μεταφραστῶν, παρὰ τινων δὲ καὶ τῶν
προστατῶν τῶν μεταφράσεων, προεβλήθησαν δ' ἐντεῦθεν
αἱ γνωσταὶ σκηναί. Χάριν περιεργείας παραθέτομεν ἐνταῦθα
διακρίβειν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος ἀποκηρύξασαν
τὴν ὑπὸ τῶν προτεσταντικῶν βιβλικῶν ἐταιρειῶν ἀπλοε-
λληνικὴν μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Διακήρυξις

περὶ τῆς μεταφράσεως τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.
Ἡ Σύνοδος παραβάουσα τὴν πρὸ μηνῶν ἀναφανείσαν
ἐκ τοῦ ἐβραϊκοῦ μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς πρὸς
τὴν κανονικὴν τῶν ἐβραϊκῶν μεταφράσεων, καὶ εὐρύσασα
αὐτὴν διαφέρουσαν ἐκείνης· ὀφειλουσα καὶ τὰ παρὰ τῆς
Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας παραδεχόμενα νὰ
διατηρήσῃ, ὡς τὰ παλάμβρα, καὶ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ προ-
φυλάξῃ ἀπὸ πάσης παρεκτροπῆς τῶν ἀνέκαθεν παρεδε-
χόμενων· ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ 11 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 23
Ἰουλίου (4 Ἀυγούστου) τοῦ 1838 Βασιλ. Διατάγματος.

Διακηρύττει

Α') Κανονικὴν μετάφρασιν τῆς Π. Διαθήκης εἶναι καὶ
λέγεται ἡ ἀνέκαθεν παρὰ τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ μόνῃ
μετάφρασις τῶν ἐβραϊκῶν, καὶ αὕτη ἀναγινώσκεται εἰς
τὰς Ἐκκλησίας, καὶ αὕτη εἶναι εἰς χρῆσιν τοῦ κλήρου,
τῆς νεολαίας, καὶ ἐν γένει τοῦ λαοῦ, καθ' ὅσον ἀπορρᾷ τὴν
θεολογικὴν αὐτοῦ διδασκαλίαν.

Β') Πᾶσα ἄλλη μετάφρασις τῆς Π. Διαθήκης εἴτε ἐκ
τοῦ ἐβραϊκοῦ, εἴτε ἐξ ἄλλης γλώσσης, ἀποδοκιμάζεται εἰς
τὴν ἀνωτέρω χρῆσιν, καὶ κηρύττεται ἀκανόνιστος καὶ
ἀπαράδεκτος εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἀπριλίου 1835.

Τὰ μέλη τῆς ἱερᾶς Συνόδου
Ο Κορινθίος Κύριλλος πρόεδρος
Ο Ἀττικὸς Νεόφυτος
Ο Βοιωτίας Παΐσιος
Ο Ἀργολίδος Κύριλλος
Ο πρόφης Ἡλείας Ἰωαννῆς

Ο γραμματεὺς
Θ. Φαρμακίδης

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ

κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν Σεβασμιωτάτους
Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους.

Τὴν 13ην Μαρτίου τοῦ 1836 ἡ ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Βασι-
λείου τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν Κυνοῦργας
Διονύσιον, Πρόεδρον, τὸν Ἀττικὸν Νεόφυτον, τὸν πρόφην
Ἡλείαν Ἰωαννῆν, τὸν Κυκλάδων Ἀνθιμον, τὸν Τριφυλίας
Παΐσιον, γραμματεῶς δὲ ὄντος πάλιν τοῦ Θ. Φαρμακί-
δου, ἀπεβύθη ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς κατὰ τὴν ἐπικράτειαν
Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους, διὰ τῆς
ὁποίας δηλοῖ, ὅτι ἀποδοκιμάζει τὰ ὑπὸ τῶν προτε-
σταντικῶν βιβλικῶν ἐταιρειῶν ἐκδοθέντα εἰς τὴν ὁμι-
λουμένην ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἱερὰ καὶ ἄλλα θεολογικὰ
βιβλία· ὅσον τὴν μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὰς
μεταφράσεις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κ.τ.λ. Καταλήγει δὲ
ἡ ἐγκύκλιος ἐκείνη ὡς ἑξῆς, χωρὶς κανεῖν νὰ τὴν ἐπιμνήνῃ
ὡς μὴ ἐμπεριέχουσαν ἀφορισμούς.

«Ὅθεν πᾶς ὁρθόδοξος χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἐκκλῖνῃ
ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων αὐτῶν καὶ νὰ μείνῃ
στερεὸς καὶ ἀκλόνητος εἰς τὴν ἑμαυτὸν ἐκ τῶν πατέρων δι-
δαχὴν.

Συμβουλεύει λοιπὸν ἡ Σύνοδος τοὺς κληρικοὺς καὶ
μοναχοὺς νὰ προσέχωσιν ἀπὸ τῶν τοιούτων διδασκάλων
καὶ τοιούτων βιβλίων, ὡς ἀπὸ τῆς ζήσης τῶν φαρισαίων,
ἧτις ἐστὶν ὑπόκρισις.

Συμβουλεύει τοὺς διδασκάλους νὰ μὴ εἰσάγωσιν
εἰς τὰ σχολεῖα βιβλία τοιαῦτα, εἴτε κατ' ἐθέλειαν, εἴτε ἐκ
πλάγιου προσβάλλοντα δόγματα, τελετάς, καὶ ἔθιμα τῆς
Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Συμβουλεύει τοὺς γονεῖς νὰ μὴ δίδωσι μήτε ν'
ἀφήνωσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν τέκνων τῶν τοιαῦτα βιβλία,
ἐὰν πρότερον δὲν τὰ ἐξετάσῃ ἐσκεμμένως εἴτε κληρικός,
εἴτε λαϊκὸς ὁρθόδοξος, ἱκανὸς νὰ κρίνῃ καὶ διακρίνῃ τὸ
περιεχόμενον.

Συμβουλεύει καὶ προτρέπει πάντα ὁρθόδοξον χρι-
στιανὸν νὰ προσέχῃ ἀπὸ τῶν βιβλίων αὐτῶν, καὶ αὐτὰ
τὰ νομιζόμενα ἀνύποπτα ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ὑποκρύ-
πτουσι κακίαν, καὶ γνωρίζει τοῦτο ἐκ πάρας ἡ Σύνοδος
ἐξ ὧν ἀνέγνωσεν ἔως τώρα τοιούτων βιβλίων.

Πρὸς ἡμᾶς δὲ τοὺς Σεβασμιωτάτους ἐπισκόπους ἐπα-
ναλαμβάνει ἡ Σύνοδος, ὅτι παρήγγειλεν αὐτὸς ὁ ἀπόστο-
λος Παῦλος· «προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ,
ἐν ᾧ ἡμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαί-
νειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιή-
σατο διὰ τοῦ ἰδίου αἱματος· ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι
εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξίν μου λόγοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς,
μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ἡμῶν αὐτῶν ἀναστή-
σονται ἄνδρες λαλοῦντες διαστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς
μαθητὰς ὅπως αὐτῶν διὰ γρηγορείης» (Πράξ. Κ. 28—31)

ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Πάντες οἱ μὴ συμμερισθέντες τὴν παρορρὴν καὶ τὴν
παρὰπροσύννην, ἧτις διήνοιξε τὸ στόμα τῆς ἀνευλαβῆς καὶ
ἀτάσθαλος κατὰ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τῆς Α. Μ. τῆς
Βασιλείας, ἐκινδύνευον νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ὑπη-
ρέται τοῦ πανσλαυτισμοῦ καὶ αὐλοκλάκας, ἀσυνειδήτως
καταπατοῦντες τὰ πρὸς τὸν ἀλήθειαν καὶ τὸ Γένος καθή-
κοντα αὐτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ὑπερφηνεύμεθα, διότι δὲν συμμετέσχον
τῆς φιλοπατρίας καὶ τοῦ ἡρωισμοῦ, τὸν ποῖον ἐπεδείκνυν
ἐκαμίλλως πλειοδοτοῦντες ἄνθρωποι, ὧν οἱ πλείστοι πρωτο-
στατοῦσιν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς μασονίας ἀγῶνα, δὲν εἶναι δὲ
ἀμέτοχοι εἰς συντελεσθείσας ἐθνικὰς καταστροφάς. Τίνες εἶναι
οἱ τάσσοντες τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν κανόνων τῆς
Ἐκκλησίας μέριμναν ὑπεράνω θρόνων καὶ στεμμάτων, δύ-
νανται νὰ μαρτυρήσωσιν ὅτι ἐνθυμούνται τὴν διαγωγήν
τῆς «Ἀναπλάσεως» εἰς τὸ πολυθρόνον ζήτημα τῆς ὑπο-
στηρίξεως καὶ ἐκλογῆς τοῦ Σ. Μητροπολίτου πρόφην Ἀθη-
νῶν κ. Προκοπίου. Ἡ κοσμικὴ παρέμβασις καὶ ἐπιβολὴ ἦτο
τότε πρόδηλος καὶ ἀπροκάλυπτος, εὐτόλμως δὲ κατ' αὐτῆς
ἀντετάχθη ἡ τότε πλειονοψηφία τῆς ἱ. Συνόδου, ἐπὶ μῆκος
δοκιμῆς ἀγωνισθεῖσα, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα συνεβόηθησεν ἡ
«Ἀναπλάσις» διὰ σειράς ἀρθρῶν τοῦ τότε ἀρχισυντάκτου
αὐτῆς κ. Ι. Σκαλτσόνη καὶ τοῦ διευθυντοῦ καὶ συντάκτου αὐ-
τῆς κ. Μ. Γ. Παλαῦ. Καὶ ὅμως τότε καμμία Ἀθηναϊκὴ ἐφη-
μερίς δὲν ἐφώναξε, καμμία δὲν διεμαρτυρήθη, κανεῖς βουλευ-
τῆς δὲν ὤψωσε τὴν φωνὴν τοῦ ὑπὲρ τῆς καταπατουμένης ἐκ-
κλησίας, αἱ δὲ ἱδικαί μας φωναὶ ἔμειναν φωναὶ βοῶντων ἐν
τῇ ἐρήμῳ. Τίνες λοιπὸν εἶναι οἱ θαρραλεῖς; τίνες οἱ εὐτόλμοι;
τίνες οἱ ἄνδρες τοῦ καθήκοντος; τίνες τῆς ἀληθείας οἱ
ὑπέρμαχοι; τίνες τῆς παρησίας οἱ φίλοι; τίνες οἱ ἀμερό-
ληπτοι, οἱ ἀκέραιοι, οἱ ἀφοβοί, οἱ ἀπτόητοι, οἱ λέγοντες
τὰ πρόποντα πρὸς τοὺς μεγάλους, τοὺς ἰσχυροὺς, τοὺς
κράταιους, τοὺς ἐπὶ θρόνων, μετὰ εὐλαβείας μὲν, ἀλλὰ
καὶ μετὰ θάρρους; Θέλετε νὰ πληροφορηθῆτε, ἀναγνώσται,
Σὺς παραπέμπομεν εἰς τὰ φύλλα «Ἀναπλάσεως» 1ης
καὶ 10ης Ἰουνίου, 1ης Ἰουλίου, 10ης Ἀυγούστου, 1ης
καὶ 10ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1836. Ἀλλὰ καὶ σήμερον δὲ
συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» ὄχι μόνον δὲν παρεξέκλινε
τῶν ἀρχαίων φρονημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσεν αὐτά. Οὐ-
δεμία πολιτικὴ καὶ κοσμικὴ λάμψις καὶ ὑπεροχὴ, οὐδεμία
σαγήνη, οὐδεμία πίσις καὶ ἐπιβολὴ καὶ ἀπειλὴ καὶ βία
δύναται νὰ τὸν παρεκτρέψῃ ἀπὸ τὸ καθήκον τοῦ τῷ χρι-
στιανικῷ, ὅπερ ἐν αὐτῷ ἔχει πολὺ μεγαλητέρα δύναμις
ἀπὸ μυριάδας καὶ ἑκατομμύρια στεμμάτων καὶ θρόνων, ὅταν
ἐξ αὐτῶν προβάλλῃται ἡ ἀνομία καὶ ἡ ἀδικία. Ἀλλ' ἐ συν-
τάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» γνωρίζει ἅμα, ὅτι ἐπιταγὰ
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ τιμᾶν τοὺς βασι-
λεῖς, ὅτι ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ λέγεται πρὸς αὐτοὺς κο-
λοῦνται.

ομίως και εύλαβώς άνευ ύβρειων και άνειδισμών, ότι δὲ τὸ συκοφαντεῖν τοὺς ἡγεμόνας, τὸ ἀποδίδειν εἰς αὐτοὺς προθέσεις ἐνόχους ἐκεῖ όπου δὲν υπάρχουν τοιαῦτα, ἀποτελεῖ ἀμάρτημα ἀνύγνωστον, τοῦ ὁποίου δ' ἐργάτης καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν θὰ δώσῃ λόγον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ. Ἐὰν ἐναντίον ἀπλοῦ ἰδιώτου δὲν πρέπει νὰ ἤμειθα καχύποπτοι καὶ νὰ υἱοθετῶμεν τὰς κατ' αὐτοῦ σπερμολογίας, τὸ ἔγκλημα εἶνε πολὺ φοβερώτερον, ὅταν ἐξαπολύωμεν ἀπερσικέπτως τὴν γλώσσάν μας ἐναντίον τῶν πρώτων ἀρχόντων τοῦ Κράτους μας, ἐνῶ τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει καὶ μᾶς παρακινεῖ νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ ἐνδεικνύωμεν τὸν θφειλόμενον σεβασμόν.

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μετάρρασιν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν γενομένην ὑπὸ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν προστασίαν Τῆς. Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀπαγορεύσασα, καταδικάσασα καὶ κατακρίναςα πᾶσαν μετάρρασιν, δὲν ἐξήρесе τὴν ὑπὸ τῆς προστασίας τῆς Βασιλείας, ἡ δὲ Α. Μ. τίποτε δὲν ἔκαμε τὸ ἐνδεικνύον ότι δὲν ἤθελε σεβασθῇ τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ τόση κατ' αὐτῆς δυσμένεια; Πρὸς τί οἱ ἐκτοξευθέντες λόγοι, αἱ κατακραυγαί, οἱ δνειδισμοὶ δημοσιογραφικῶν ὀργάνων καὶ πολιτευτῶν, ὅχι φοιτητῶν εὐτυχῶς, οἱ δὲ ὑποβολῆς μεταδοθέντες εἰς μέρος τοῦ λαοῦ;

Ἐὰν ἡ πρωτοβουλία τῆς Α. Μ. γενομένη μετάρρασις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐξυπνέται πανσλαβιστικοῦ σκοπούς, τότε ἔπρεπε νὰ τύπος τῶν ἀντισλαβικῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης νὰ ἐπικροτήσῃ εἰς τὰς ἐδῶ γενομένας ἐκδηλώσεις καὶ διαδηλώσεις. Ἄλλ' ὁ τύπος οὗτος ἁμοφύως κατεδίκασε τὰς γενομένας ὑπερβολὰς· ὁ Ἀγγλικὸς τύπος, ὅστις βέβαια δὲν ἐξυπηρετεῖ πανσλαβιστικὰ σχέδια· ὁ γερμανικὸς τύπος, ὁ εὐνοῶν τὰ ἀντισλαβικὰ κινήματα, καὶ ἄλλων ἐπὶ κρατῶν ὁ τύπος· τόση δὲ ὑπῆρξε πολλὰχού ἡ ἀποδοκιμασία, ὥστε οἱ ἐν Λειψίᾳ Ἑλληνες σπουδασταὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπευθύνωσι τὸ γνωστὸν τηλεγράφημα πρὸς τὸν Πρύτανιν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καὶ πᾶσας τὰς Ἀθηναϊκὰς ἑφημερίδας περὶ τῆς ἀνυπολόγιστου ἠθικῆς ζημίας, ἣν ἐπέφεραν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰς κρίσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τύπου αἱ ἐν Ἀθῆναις διαδραματισθεῖσαι ἑκτροπὴ σκηναί.

Αἱ προτεσταντικαὶ Ἑταιρεῖαι τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, αἱ δικδίδουσαι ἀπὸ ἐλληνικὰς μεταφράσεις τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, δὲν τὸ κόμουνσι βέβαια, διὰ νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὸν πανσλαβισμόν. Διὰ τί εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλισσαν ἡμῶν ν' ἀποδοθῇ πρόθεσις τοιαύτη; Τὴν ἄδικον ταύτην κατηγορίαν ἀπέκρουσεν ὁλόκληρος ἡ Βουλὴ εἰς τὴν συνεδρίαν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ἀνεξαρτήτως κομματικῆς ἀποχρώσεως, καὶ τὴν ἀπέκρουσεν ἐκδηλώνουσα τὴν πρὸς τὴν Α. Μ. εὐλάβειάν της μετὰ χειροκροτημάτων. Τὴν κατηγορίαν ταύτην δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμμερισθῶμεν καὶ ἡμεῖς, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἀπαγορεύει νὰ υἱοθετῶμεν τὰς συκοφαντίας καὶ νὰ ἀποδεχώμεθα αὐτάς. Ἐὰν ὁ πανσλαβισμὸς εἶχε τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸ χή-

τημα τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος μεταφράσεως, ἡμεῖς πρῶτοι θὰ κατηγογέλλομεν τὴν ἐπιβουλήν. Τὰ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» τῆς 23ης Νοεμβρίου 1900, καὶ 5 Ἰουλίου 1901 ἄρθρα ἡμῶν, πρόκειται εὐγλωττῶνται μάρτυρες τῆς ἀποδοκιμασίας ἡμῶν κατὰ τὸν πανσλαβιστικὸν δρέξεων καὶ ὁρμῶν. Καὶ ἡμεῖς, μὴ ἀριθμώμενοι εἰς κραυγὰς μόνον κατὰ τὸν ἐχθρὸν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπὶ ἐτη μακρὰ ἡγωνιζόμεθα ἐν πάσῃ ἀφιλοκερδείᾳ, ὅπως ἐμφυσῇ τὸ πνεῦμα τῆς γνησίας Χριστιανικῆς ζωῆς εἰς τοὺς ὁμοφύλους μας πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτῶν καὶ ἀπόκρουσιν πάσης ἐπιβουλῆς εἴτε ἐκ τοῦ πανσλαβισμοῦ προερχομένης, εἴτε ἀλλαχόθεν.

Ἀλλ' ἐὰν ὁ πανσλαβισμὸς ἦν ἐχθρὸς τοῦ ἡμετέρου Γένους, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Ῥώσων πλείστοι καὶ διαπρεπέστατοι ἄνδρες ἀποδοκιμάζουσι καὶ καταπολεμοῦσιν αὐτόν, φρονούντες ότι ἡ Ῥωσσία καὶ συμφέρον καὶ καθήκον ἔχει νὰ παρέχῃ τὴν εὐνοίαν αὐτῆς καὶ τὴν προστασίαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἄφου Ῥώσοι, οὐδένα ἰδιαιτέρον δεσμόν πρὸς ἡμᾶς ἔχοντες, παρὰ μόνον τὸ ἁμφδοξόν, εἶνε ἐναντίοι τῶν πανσλαβιστικῶν σχεδίων, πῶς δυνάμεθα νὰ παραδεχθώμεν, ότι τεταγμένη εἶνε εἰς τὴν ἐξυπηρετήσιν αὐτῶν ἡ Βασιλισσα τῆς Ἑλλάδος, ἡ τῶσους δώσασα εἰς αὐτὴν υἱὸς καὶ ἐγγόνους, ἀερίηκτας μετὰ τοῦ μέλλοντος τοῦ Κράτους ἡμῶν συνδεδεμένους; Ἐννοοῦμεν καὶ τιμῶμεν τὴν ὑψηλοφροσύνην ἐκείνην τοῦ χαρακτῆρος, ἣτις ὀρθοῦται ὀκταρρέα πρὸ οἰουδήποτε κοσμικοῦ μεγαλείου, ἐτοίμη νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς πάντα τὸν ὅπου δῆποτε καθήκονον. Ἄλλ' οἱ θρασεῖς συκοφάνται τῶν στεμμάτων δὲν εἶνε διόλου καλῆτεροι ἀπὸ τοὺς ποταποὺς κόλακας τῶν. Οὐδὲ διατάζομεν νὰ εἴπωμεν, ότι οἱ ἐπαναρχίσαντες τὰς ἐναντίον τῆς Μεγαλειότητος σπερμολογίας εἶνε οἱ χεῖριστοι τῆς Ἑλλάδος ἐχθροί, ὅσοι δὲ εἶνε ἀληθινοὶ Ἑλληνες καὶ ἀληθινοὶ Χριστιανοί, ὅχι μόνον δὲν πρέπει νὰ συμμερίζωνται τὰς τοιαύτας διαδόσεις, ἀλλ' ὀφείλουν καὶ νὰ ἀποκρούωσιν αὐτάς.

Ὅλοι οἱ Ἑλληνες ἐνθυμούμεθα τὴν πρὸ τοῦ 1897 μαύρην καὶ ἀπαισίαν ἐποχὴν. Καὶ τότε αἱ αὐταὶ σπερμολογίαι ἐκυκλοφόρουν κατὰ τῶν σεπτῶν προσώπων τῶν Α. Μ. καὶ ὅλων τῶν πριγκήπων· καὶ τότε ὅλοι τῶν ὑπετίθεντο ὡς ὅργανα τῶν πανσλαβιστικῶν σκοπῶν· καὶ τότε ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀτμόσφαιρα ἦτο γεμάτη ἀπὸ ὑπονοίας καὶ ὑποψίας, καὶ ἐκινδύνευε νὰ σπαραχθῇ καὶ νὰ κατακρηθῇ ὡς πανσλαβιστικὸν ὄργανον ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐγειρῇ συνηγορίαν ὑπὲρ τῆς Βασ. Οἰκογενείας. Ἀλλὰ μετ' ἐλπίον ὅλοι, συνετισθέντες ἀπὸ θλίβερά καὶ ἐπώδυνα διδάγματα, ἀνωμολογοῦμεν τὸ πταίσμά μας καὶ ἀνεγνωρίζομεν ότι μόνον μας προεκαλέσαμεν τὰς συμφοράς.

Ἐκτοτε ἐνομίζομεν, ότι ἡ πλάνη εἶχε διασκεδάσθῃ, καὶ ότι τὰ πρόσωπα τῆς Βασ. ἡμῶν Οἰκογενείας ἦσαν πλέον ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τοιούτων παρεξηγήσεων, οὐδεὶς δὲ θὰ ἤρνετο εἰς αὐτὰ τὴν φιλοπατρίαν ἐκείνην, ἣν δὲν τολμᾷ νὰ ἀρνήθῃ εἰς τὸν τελευταῖον πολίτην. Ἀλλ' ἰδοὺ ότι οἱ σπερμολογῶν ἡδυνήθησαν καὶ πάλιν νὰ στρατολογήσωσιν ὁπαδοὺς· πιστεύομεν ὅμως ότι, μετὰ τὴν πρῶ-

την ἔξαψιν, οὐδεὶς σήμερον ὑπάρχει παραδεχόμενος, ότι ἡ Α. Μ. ἐξήτασε διὰ τῆς νεοελληνικῆς μεταφράσεως τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου νὰ ἐξυπηρετήσῃ πανσλαβιστικὰ σχέδια. Ἐὰν ἐπλανήθη, ἡ πλάνη ἦτο ἀποτέλεσμα εὐσεβοῦς προθέσεως, ἣτις δὲν διεφάνθη καταλλήλως, δὲν ἔτεινεν ὅμως εἰς ἐξυπηρετήσιν ἀντεθνικῶν σκοπῶν. Ἡ Βουλὴ ὁμόφως ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς τὴν Α. Μ. εὐλικρινὴ εὐλάβειάν της· καὶ ὁ λαὸς ὁ Ἑλληνικὸς ὁλόκληρος ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀδίκους ὑποψίας. Τίποτε δὲν εἶνε διευρυντέρον διὰ μίαν χώραν ἀπὸ τὸ νὰ ἐκλίπῃ καὶ ἡ τελευταία ἐμπιστοσύνη παρὰ τῷ λαῷ πρὸς τοὺς ἀνωτάτους ἄρχοντας αὐτοῦ. Τὸ 1897 μᾶς ἔδωκε δίδαγμα περὶ τοῦτου φοβερόν· θὰ εἶνε ἐσχάτη ἀφροσύνη, θὰ εἶνε αὐτόχημα ἐθνικὴ αὐτοκτονία, ἐὰν καὶ πάλιν ἀκουσθῶσιν οἱ ζητούντες νὰ διανοήσωσι χάσμα καὶ ἄβυσσον μεταξὺ λαοῦ καὶ βασιλείας.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια τῶν ἐν ἀριθ. 200)

Ἰούνιος 18...

Ὅ,τι φοβόμην, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸ εἴπω, ἐγένετο· ὁ εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς πόλεως... γυμνασιάρχης ἔγραψεν εἰς τὸν σύζυγόν μου, ότι ἡ κακὴ διαγωγή καὶ τὰ τῆς ἀπαθείας παραδείγματα, ἅπερ ὁ Λεόντιος δίδει, δὲν τῷ ἐπιτρέπουν νὰ τὸν κρατήσῃ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους εἰς τὰ θρανία τοῦ γυμνασίου του. Μᾶς τὸν ἐξαποστέλλει· ἐπανέρχεται τὸ δυστυχὲς μου τέκνον κακῶς ἀποδεδιωγμένον! Ὁ σύζυγός μου ὥχρῃσεν ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, περιπάτησεν ἐν σιωπῇ ἐπὶ τινες στιγμὰς κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, εἶτα, ἐλθὼν πλησίον μου, μοι εἶπεν· «Ἄς μὴ τὸν ἐπιπλήξωμεν πολὺ· ἄς μὴ τὸν ἀπελπίσωμεν δι' αὐστηρότητος δικαίας ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ κατὰ τὸ παρὸν ἀδεξίως· ἴσως ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ του θὰ ἦν δι' αὐτὸν εὐτυχέστεροι ἢ οἱ καθηγηταὶ του. Ἡ στοργὴ ἔχει ἐπὶ τῆς καρδίας ἀκαταμάχητον γόητρον, καὶ ἐλπίζω ἀκόμη, ότι ὁ Λεόντιος θὰ τὸ ἀισθανθῇ. Ὁμίλησον εἰς τὸν Ῥοβέρτον, ἀγαπητὴ μου, καὶ εἰπὲ εἰς αὐτὸν νὰ μὴ ἀποτείνῃ ἐπιπλήξεις εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ νὰ ἐνωθῇ μεθ' ἡμῶν, ὅπως κάμωμεν εἰς αὐτὸν δεξιῶσιν σοδάρᾳ μὲν, ἀλλὰ γλυκεῖαν.

Ἰούνιος...

Ἐπανήλθε τὸν ὑπεδέχθημεν μετὰ θλίψεως μὲν, ἀλλὰ καὶ μετὰ γλυκύτητος, καὶ τοῦτο ἐφάνη ότι τὸν συνεκίνησε. Δὲν ἐδοκίμασε νὰ ἐδικαιολογήθῃ ὁμολόγησε τὸ σφάλμα του, τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὴν ζωρότητα τοῦ χαρακτῆρος

του, καὶ... φεῦ! ὅπως κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, καὶ τώρα αἱ καλὰ ὑποσχέσεις δὲν ἐλείφον. Ὁ σύζυγός μου ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ ἴδιος τὴν ἐκπαίδευσίν του, καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὰ πρῶτα τῆς νομικῆς στοιχεῖα· ἡδὴ ὅλαι αἱ σκέψεις του συνεκεντρώθησαν ἐπὶ τοῦ νεανίσκου ἐκείνου, ὅστις τόσας θλίψεις τῷ ἔχει προξενήσει μέχρι τοῦδε, καὶ ἐλπίζει, ότι θέλει τὸν διορθώσει· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν ὕψιστον περιμένω τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενούσης ἐκείνης ψυχῆς, τοῦ πεπλανημένου ἐκείνου πνεύματος.

Σεπτέμβριος 18...

Ἐλπίζω, ναί, ἐλπίζω, ότι ἡ πατρικὴ ἀγαθότης θὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Λεοντίου ἐπιρροὴν ἀκαταμάχητον. Ἡ μετάνοια τοῦ Ἀσάτου υἱοῦ, ἣτις ἤρχισεν ἐν μέσῳ τῆς ἀθλιότητος του, δὲν συνεπληρώθη, δὲν ἐγένετο ἀκλόνητος, ὅτε ἡσθάνθη τὰ πατρικὰ δάκρυα νὰ ῥέουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του; ὅτε ἡσθάνθη, ότι ἀνυψώθη ἐκ τῆς πτώσεώς του ὑπὸ τῶν φιλημάτων ἐκείνου, ὅστις τῷ ἔδωκε τὴν ζωὴν; Ὁ Λεόντιος φαίνεται, ότι ἀγαπᾷ μετὰ πάθος τὸν πατέρα του· εἶνε εὐπειθὲς πρὸς αὐτόν, καὶ μελετᾷ ἵνα τὸν εὐχαριστήσῃ· ὀλίγα τοιαῦτα ἐστὶ διερχόμενα ὑπὸ τὴν πατρικὴν αἰγίδα, θὰ τῷ ἦσαν καθ' ὑπερβολὴν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὀφείματα· ἀλλὰ τὰ ἐτη ταῦτα, ἀλλοίμονον! θέλουσι μᾶς χορηγήθῃ; Ὁ Θεέ μου! σὺ, ὅστις γνωρίζεις τοὺς εἰς τὰ βράθῃ τῆς καρδίας μου οἰκούντας φόβους, ἀπόστρεψον ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο!

Ὀκτώβριος 18...

Ἀλλοίμονον! δὲν δύναμαι νὰ αὐταπατάμαι πλέον· ἡ ὕγεια τοῦ Ἰουλίου ἐκλονίσθη πολὺ· δὲν ἐργάζεται πλέον, παρεχώρησεν εἰς τὸν Ῥοβέρτον τὸ γραφεῖόν του, καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Λεόντιον τὰς ὀλίγας στιγμὰς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣς αἱ κατὰ τι πράττονται δύνανται τοῦ τῷ ἐπιτρέπουν τὴν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν. Τὸν βλέπω πολλάκις προερχόμενον... ἡ ἰδία σκέψις πιεζει καὶ τῶν δύο μας τὰς καρδίας... Ὡς θελήσῃ ἄρα γε ὁ Θεὸς νὰ μοι ἐπιβάλῃ τὴν θυσίαν ταύτην; (ἄκολουθεῖ).

ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ ΜΕΤΡΟΝ ΤΗΣ Μ. ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὰ ἀγγελλλόμενα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, τῇ προτάσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία προκαλέσῃ τὰς γνώμας τῶν διαφόρων Ὀρθοδόξων Θεολογικῶν σχολῶν περὶ τῶν μέτρων, διὰ τῶν ὁποίων ὅχι μόνον ὁ ἀνακοπῇ ἡ ἐν τῷ Ὀρθοδόξῳ ποιμνίῳ πρόοδος τῶν διδασκικῶν θεωριῶν, τῶν ἡγουσῶν πρὸς τὸν κοινωνικὸν ἐκφυλισμόν, ἀλλὰ καὶ θὰ κραταιωθῇ τὸ ὁρησκαυτικὸν συναίσθημα τὸ ἐξευγενίζον τοὺς λαοὺς καὶ ἀνορθώνει καὶ στηρίζον τὰς κοινωνίας.

Ἡ «Ἀνάπλασις», ἐπικροταῦσα εἰς τὸ μέτρον, θὰ εἰσφέρει καὶ αὐτὴ κατὰ καθήκον τὸν δόλον τῆς ὑπὲρ τοῦ διαφωτισμοῦ τοῦ ζητήματος, προβαίνουσα εἰς σειράν σχετικῶν ἀρθρῶν ἀπὸ τοῦ μεθεπομένου φύλλου.

DAS GEBET IN DER ALTISTEN CHRISTENHEIT

VON

EDUARD FREIHERRN VON DER GOLTS

Leipzig 1901.

Lic. theol. Pastor 3η Deyelsdorf, σελ. 308.

Τὸ παρὸν ἔργον εἶνε διεξοδικὴ περὶ προσευχῆς μελέτη κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰῶνας. Ὁ συγγραφεὺς ἀνακρίνει πάντας τοὺς ἀρχαίους τύπους τῶν προσευχῶν καὶ τὰς προσευχῆς τύπον φερούσας ἐκφράσεις, οὐχὶ ἐκ τοῦ δογματικοῦ ἢ ἀρχαιολογικοῦ αὐτῶν περιεχομένου, ἀλλὰ μόνον ὡς ἐκδηλώσεις τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ πιστοῦ θρησκευτικῆς ζωῆς. Ἀνερευνῶν δὲ οὕτω τὴν ὑπὸ τὰς λέξεις τῆς προσευχῆς λανθάνουσαν θρησκευτικὴν ζωὴν διαβλέπει βαθμιαίαν τινὰ διάπτυξιν τοῦ προσεύχου ἀπὸ τῶν ἀπλῶν προσευχῶν τοῦ Κυρίου μέχρι τῶν μίσων τοῦ Ὁ. αἰῶνος, ὅτε ἡ ἐλευθέρω προσευχὴ ἤρξατο διαμορφωμένη εἰς στερεοὺς καὶ ἀμετακινήτους τύπους. Καίτοι δὲ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τὸ πνεῦμα τῆς προσευχῆς δὲν διετηρήθη ἀναλλοίωτον, ἰδίως δὲ αἱ προσευχαὶ τοῦ Κυρίου διακρίνονται τῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τοῦ ὑψίστου ἀσκήσαντος ῥοπὴν ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τῶν εἰδῶν τῆς προσευχῆς, ἐν συνόλῳ ὅμως αἱ προσευχαὶ τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων ἀποτελοῦσιν ἐνιαῖον τι σύνολον διαχωριζόμενον ὀξέως ἀπὸ τῶν προσευχῶν τῶν ἐφεξῆς ἐκατονταετηρίδων, ἐνθαῖς ἡ προσευχὴ ἀπολέσασα τὴν πρώτην υἱικὴν ἀπλότητα καὶ ἀλήθειαν καὶ εἰς πλῆθος πομπολυγῶδων λέξεων ἐκπεσοῦσα, ὑπελήφθη ὡς μέσον ἐξιλεώσεως ἢ ἐξυπηρετήσεως τοῦ Θεοῦ.

Ὅπως ἔχει ἐν συνόψει ἡ πραγματεία τοῦ ἱερέως τῆς Δοξολογίας ἐκ τεσσάρων κεφαλαίων ἀπαρτιζομένη, ὧν τὸ τελευταῖον ἐνδιατρίβει περὶ τὰ κυριώτατα εἶδη τῆς προσευχῆς, τὰ ἐν τοῖς λειτουργικοῖς καὶ θεολογικοῖς ἔργοις τῆς Γ' ἐκατονταετηρίδος φαινόμενα. Βεβαίως οὐτε ἡ μέθοδος, δι' ἣς ὁ συγγραφεὺς παρακολουθεῖ τὴν ἐσωτερικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Χριστιανικῆς προσευχῆς προφυλάσσει ἀπὸ αὐθαιρέτων ἐκδοχῶν, οὔτε ἡ καθόλου φιλελεύθερος θρησκευτικὴ θεωρία τοῦ συγγραφέως δύναται νὰ φέρῃ εἰς συμπεράσματα συμβιβάζόμενα πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐκ μὲν τῶν περὶ προσευχῆς σποραδικῶν τῆς Κ. Διαθήκης ἐκφράσεων δὲν δύναται νὰ ἀναπλασθῇ ἀνυψαλῶς τὸ κοινὸν μέτρον, πρὸς ὃ μετρῶν τις τὰς ἄλλας ἐφεξῆς χριστιανικὰς προσευχὰς νὰ εὕρῃ αὐτὰς ὡς ἀλλοιώσεις, φορτικὰς ὑπερπληρώσεις καὶ κατὰπτώσεις τοῦ προσεύχου. Ἡ θεμελιώδης δὲ βάσις τῆς πραγματείας ταύτης, ὅτι ἀπὸ τοῦ Γ' αἰῶνος ἡ προσευχὴ ἤρξατο καθισταμένη ἀπὸ προσευχῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ τύπος πομπολυγῶδων λέξεων προσπίπτει ἡμῖν τοῖς Ὁρθόδοξοις ὡς αὐθαίρετος καὶ ἀούστατος. Ἡ ἐλευθέρω καὶ ἀδέσμευτος προσευχὴ ἀλλοιοῦται καὶ ἀποβάλλει τὴν χριστιανικὴν αὐτῆς ὄψιν· ἡ δὲ αὐθεντία ἢ περιβάλλουσα τὰς ἐν ὀρίσμοις τύποις προσευχῆς παιδαγωγεῖ θαυμασίως

καὶ ἀσκει ὀψίστην ἐπὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ῥοπὴν, ὡς ὁμολογεῖ ὁ συγγραφεὺς (326 ἐξ.). Ὁμοίως δὲ ἀπόστατοι ἐξ ὁρθοδόξου ἐπόψεως εἶνε καὶ αἱ ἐπὶ μέρους κρίσεις καὶ παρατηρήσεις τοῦ συγγραφέως αἱ προεῖδαι ἐν πολλαῖς ἐκ τῶν γενικωτέρων αὐτοῦ δογματικῶν προϋποθέσεων (πρὸς τὰ περὶ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου, περὶ ἱεραρχίας περὶ τῆς εὐχαριστίας ὡς θυσίας, τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου παρατηρούμενα). Οὐδὲν ἦσαν δὲ συγγραφεὺς εἶνε ἀξιώματος διὰ τὴν φιλοπονίαν, μεθ' ἧς περισυνέλεξε καὶ κατέταξε πάντας τοὺς τύπους καὶ τὰς περὶ προσευχῆς ἐκφράσεις ἐν τῇ προτογόνῳ Ἐκκλησίᾳ, φιλοδορήσας τοῖς πᾶσι πλούσιον ὄλικόν τῆς ζωογόνου δυνάμεως τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐκφάνσει. Α.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται καὶ αὖθις οἱ ὀφείλοντες συνδρομὰς «Ἀναπλάσεως» νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν πληρωμὴν αὐτῶν. Τὸ ἔτος ἐγγίζει εἰς τὸ τέλος του, ἡ δὲ περαιτέρω ἀναβολὴ καθιστᾷ ἀδικαιολογήτους καθ' ὅλοκληρίαν τοὺς παρατείνοντας τὴν καθυστέρησιν τῶν. Παρακαλοῦνται ἐπίσης πάντες οἱ ὀφείλοντες ἐπὶ τὸ ἀντίτιμον ἐκδοθέντων ἤδη χρονοστομικῶν τευχῶν νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν πληρωμὴν τῆς ὀφειλῆς τῶν. Ἰδιαιτέρως παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες ἐν Κύπρῳ, Σμύρνῃ καὶ Σάμῳ, ὡς καὶ οἱ ἐκ τῶν μεμονωμένων συνδρομητῶν ὀφείλοντες τὸ ἀντίτιμον πολλῶν τευχῶν.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι ὁδὸς Ἀδριανοῦ 64.

	Ἰσωτ.	Ἐξωτ.
	Δραχ.	Φρ. γρ.
Τὸ κατὰ Ματθαῖον Ἀγ. Εὐαγγέλιον ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἀπλόδατον	1.20.	4.—
» » » » χρυσόδετον	3.—	3.—
Σειρὰς Περιοδικοῦ «Ἀναπλάσεως» 1888—1901	45.—	40.—
Μεμονωμένα σῶμα.	88-89 91-92 93 95	
	96-97 καὶ 98	2.50 2.50
» » » 1899-1900	6.—	6.—
Σώματα τοῦ 1890 καὶ 1894 δὲν παρέχονται μεμονωμένως εἰμὴ εἰς σειρὰς ὁλοκληρῶς		
Ψυχολογικαὶ Μελέται Ἰ. Σκαλτσούνη	4.—	4.—
Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη »	3.50	3.—
Περὶ Γενέσεως ἀνθρώπου »	3.50	3.—
Τὰ ἅπαντα Ἰωάν. τοῦ Χρυσοστόμου κατὰ μετέφρασιν Ν. καὶ Μ. Γαλανοῦ ὁ τόμος ἐκ 10 τευχῶν	10.—	10.—
(ἔξ. δόθησαν μέχρι τοῦδε ταύτης 27)		
Ἑρμηνεία εἰς τὰ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν καὶ ἐπὶ σήμεων ἑορτῶν ὑπὸ Μιχ. Γαλανοῦ (2 τόμοι)	6.—	5.—
Ὁμιλία εἰς τὸ Πάτερ ἡμῶν Μιχαήλ Γαλανοῦ	— 60	— 60
Χριστιανικοὶ λόγοι » »	— 80	— 80
Περιοδικὸν «Ἀγάπη» 1893—1897	25 —	25.—
Ἀληθὴς Θρησκεία ὑπὸ Ἀρχιεπ. Πατρῶν	2.60	2.—
Ἐλεγχος ψευδεπαγγελικῶν ὑπὸ Π. Δουληγέρη Ἀρχ. 2 50	2.50	2.50
Λεξικὸν ἁγίων Γραφῶν	15 —	15 —
Σημ. Εἰς τὰς ἀνωτέρω τιμὰς συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ ταχυδρομικὰ αὐτῶν έξοδα.		
Πᾶσα παραγγελία συναδευομένη μὲ τὸ ἀντίτιμον τῶν παραγγελόμενων βιβλίων δέον ν' ἀπευθύνεται ἅπ' εὐθείας πρὸς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἀναπλάσεως» διευθυνόμενον ὑπὸ τῶν κ.κ. Θ. Παλληκαράκη καὶ Γ. Ἰωαννίδου.		

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΑΓΓΑΛΗΣ

86—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—88